

«Μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσε να δοθεί...»

Ο μεγάλος Γερμανός συγγραφέας Έρχαρτ

Κέστνερ έκανε την εξής εξομολόγηση. «Στα 1952 πήγα για πρώτη φορά μετά το πόλεμο, στην Αθήνα. Η γερμανική πρεσβεία, όταν άκουσε πως είχα πρόθεση να πάω στη Κρήτη, μου συνέστησε, επειδή ήταν πολύ νωρίς ακόμα και οι πληγές από τη γερμανική κατοχή ανεπούλωτες, να λέω πως είμαι Ελβετός. Αλλά εγώ τους ήξερα τους Κρήτες. Από την πρώτη στιγμή είπα πως ήμουν Γερμανός και όχι μόνο δεν κακόπαθα, αλλά ξανάζησα παντού όπου πέρασα τη θρυλική κρητική φιλοξενία.

»Ένα σούρουπο, καθώς ο ήλιος βασίλευε, πλησίασα το γερμανικό νεκροταφείο, έρημο με μόνο σύντροφο τις τελευταίες ηλιαχτίδες. Έκανα όμως λάθος. Υπήρχε εκεί και μια ζωντανή ψυχή, ήταν μια μαυροφορεμένη γυναίκα. Με μεγάλη μου έκπληξη την είδα ν' ανάβει κεριά στους τάφους των Γερμανών νεκρών του πολέμου και να πηγαίνει μεθοδικά από μνήμα σε μνήμα. Την πλησίασα και τη ρώτησα. Είστε από εδώ; Μάλιστα. Και τότε γιατί το κάνετε αυτό; Οι άνθρωποι αυτοί σκότωσαν τους Κρητικούς». Και γράφει ο Κέστνερ. «Η απάντηση, μόνο στην Ελλάδα θα μπορούσε να δοθεί». Απαντά η γυναίκα. [\(περισσότερα...\)](#)